

MIQUEL PUJADÓ

A L'OVIDI

d'Antoni Miró

(ITINERANT 2004-2005)

CENTRE OVIDI MONTLLOR

MIQUEL PUJADÓ

A L'OVIDI

d'Antoni Miró

CENTRE OVIDI MONTLLOR

ARTS PLÀSTIQUES

CONSELL ASSESOR:

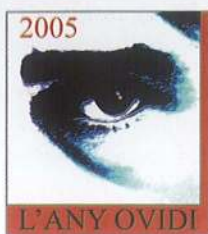
Andreu Alfaro
Eliseu Climent
Josep Corredor-Matheos
Romà de la Calle
Daniel Giralt-Miracle
Tomàs Llorens
Xavier Mariscal
Antoni Tàpies
V.M. Vidal

COORDINACIÓ:

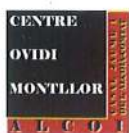
Sandra Obiol
Raquel Vives
Acció Cultural del País Valencià

DIRECCIÓ:

Antoni Miró

Col·labora i Patrocina:

UNIVERSITAT
POLITÀCNICA
DE VALÈNCIA

VICERECTORAT DE CULTURA

PORTADA: TOT EXPLOTA 2003 (Acrílic s/ llenç, 92x65)

© DELS AUTORS

© AMB-DISSENY

© CENTRE OVIDI MONTLLOR

DIPÒSIT LEGAL A-61-2005

IMPRESSORS • EDITORS - Tel 96 5544799

www.antonimiro.com
art@antonimiro.com

OVIDI MONTLLOR: LA PARAULA, EL GEST, LA IMATGE

Antoni Miró és un artista integral i agosarat. Un home convençut que les recerques més avantguardistes no són incompatibles amb el sentiment de pertinença a una terra que voldrien deixar sense nom, a una llengua amenaçada que alguns voldrien fragmentada i folkloritzada, subsidiària, inútil.

Antoni Miró és un artista universal, d'una universalitat que li hauria estat impossible d'assolir sense el seu arrelament profund i dolorós al País Valencià i a la llengua catalana. "Quede clar, també, que són covards / tots aquells que obliden les arrels..." Això cantava l'Ovidi Montllor.

És d'estranyar que l'Ovidi i en Toni fossin amics?

És d'estranyar que en Toni dediqui, ara i aquí, una exposició no solament a l'amic, sinó a un dels artistes més importants que ha donat el País Valencià?

L'Ovidi va desenvolupar, com Antoni Miró -amb el vent de cara, i en un país que ha tendit ha buscar la felicitat en l'assumpció suïcida de l'amnèsia històrica- una obra d'una rara coherència, d'una qualitat densitat sorprenents.

I, tot plegat, partint pràcticament de zero: l'Ovidi, des de la seua condició de membre conscient d'una classe i d'una nació aprimides, va posar constantment a prova la seua ferotge voluntat d'aprenentatge. I així va arribar a domesticar aquests animals esquerps que anomenem mots, per a dir, o per a suggerir, allò que li passava pel cap, allò que necessitava treure's del pap. Però això no és tot.

L'Ovidi va saber fer evolucionar les seues melodies des d'una efectivitat un xic primària fins a una notable complexitat, sense perdre mai de vista que una cançó és un TOT, un difícil equilibri entre paraula, música i interpretació. Però això no és tot.

L'Ovidi va saber avançar-se al seu temps, amb el rics incomprès pels crítics que no se senten feliços si no enganxen etiquetes: l'audició de Crònica d'un temps (1973) continua essent, més de tres dècades després de la seua publicació, una bufetada a tots aquells que intenten reduir la Cançó en general, i l'Ovidi en particular, a un tòpic groller. Però això no és tot.

L'Ovidi ens va fer entendre de debó Salvat-Papasseit. I Estellés. I va cantar i dir versos de Sagarra, de Pere Quart, d'Espriu, de Blai Bonet, de Maiakovski, amb aquella aparent naturalitat que només s'aconsegueix amb una hàbil combinació d'esforç i de gran Art. Però això no és tot.

I no és perquè l'Ovidi sentit és extraordinari, punyent, però incomplet. L'Ovidi és també el gest: l'expressió del rostre, la manera d'alçar les celles, el somriure o el rictus amarg, l'esguard acerat de l'Home malgrat tot dempeus...

L'Ovidi alçava una mà i totes les mirades quedaven suspeses en aquest moviment, mai gratuït, realitzat amb la saviesa dels més grans: Brel, Montand, Reggiani... Els meus records de l'Ovidi en escena van lligats a la veu i al gest d'una manera indis-soluble:

Recordo com a la fi de la "Cançó de les balances" els seus braços s'obrien (i quan s'ajunten els homes) i s'obrien (i quan s'ajunten els homes) i s'obrien (i quan s'ajunten els homes) com si volguessin abraçar el dolor de tota la Humanitat (...rient i plorant la canten!).

Recordo la dansa hilarant amb què interpretava "Sol d'estiu", contracançó de temporada on una breu anada a la platja esdevenia un autèntic malson per al treballador que intentava desconnectar per un dia d'una feina alienant.

Recordo com els “Va com va” de la cançó epònima eren dits amb totes les expressions facials i vocals imaginables, des de la trista resignació fins al sarcasme salvatge.

Recordo la immensa delicadesa amb què dibuixava en l'aire el cigarret de l'entranyable Teresa, mentre la boja prenia cos i la seua presència esdevenia una punyent denúncia de la misèria mental d'un franquisme encara massa viu.

Recordo la mà que queia periòdicament, amb brusquedat, com un tallant inapel·lable, a “Carnisseria”.

Recordo el posat volgudament ridícul que assumia quan es convertia en la dona de Joan Anton, el burgès que desitjava exhibir-se al Liceu, a “Una nit a l'òpera”.

Recordo la immobilitat absoluta i sobtada amb què subratllava, per contrast amb els temes anteriors, el dramatisme de cançons com “Dos anònims” (tal com feien, ara que hi penso, Les Frères Jacques en interpretar la impressionant “Barbara” de Jacques Prévert).

Recordo el seu diàleg amb el titella amb què desenvolupava la història d'en Jaume Poch i Prou, símbol irrisori i patètic de la condició humana constantment trepitjada, personatge que havia de sentir crits tota la vida, fins i tot per part del metge -impacienc en veure que no es moria quan li tocava.

Em vénen tants records al cap així que penso en aquella figura menuda vestida de negre que, així que pujava a l'escenari, creixia i creixia... Però l'Ovidi no el puc ficar en un parell de fulls mecanografiats. Així doncs, ben poca cosa més tinc a dir-vos:

Quan sentiu un disc de l'Ovidi, escolteu els seus gestos.

Quan contempleu l'obra que Antoni Miró ha dedicat al seu, al nostre, amic, observeu la veu que esqueixal'obra plàstica, i descobriu la veritat que roman sempre amagada sota la pell de la realitat aparent -tot esperant que un artista l'exhibeixi nua davant de nosaltres.

I, sobretot, no parleu de l'Ovidi com qui parla d'un difunt. Ell va escriure un dia, per peteneres:

“I un cop s'acabe la rifa
que la vida m'ha donat,
si és possible, sota terra
faré crits de llibertat.
Entre cucs i terra i fusta
faré crits de llibertat.
La mort no m'esborrarà!”

Doncs bé, la va encertar. Ell és viu. Molt més viu que certs cadàvers que s'agiten cada dia a les pantalles televisives, i que passen la seua descomposició per despatxos i poltrones. L'Ovidi és viu. I mentre ell sigui viu, la nostra dignitat com a poble serà tan difícil d'enterrar com el difunt de l'Estellés, aquell que no es deixava ficar dins el taüt.

“Soc al món: s'ha de notar”

I tant que es nota, Ovidi! i tant que es nota, Toni!

Miquel Pujadó

HISTÒRIA D'UN AMIC 2004 (Acrílic s/ llenç, 100x100)

UNA DE POR 2004 (Acrilic i metall s/ llenç, 100x100)

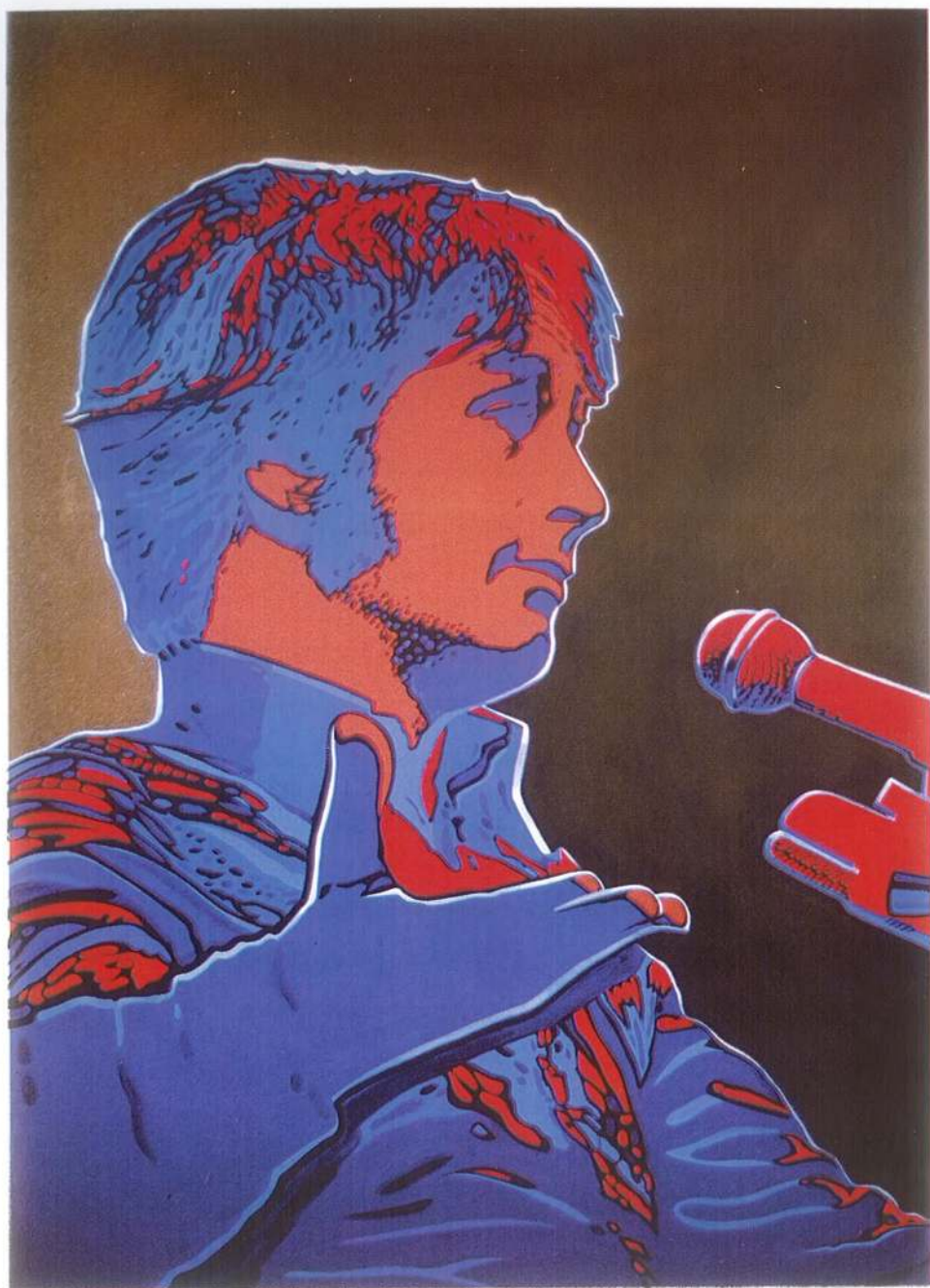
LA MIRADA "LES MEVES VACANCES" 2003 (Acrilic i dibuix s/ llenç, 100x100)

CORAL ROMPUT "A Vicent Andrés Estellés" 2004 (Acrílic i metall s/ llenç, 100x100)

ESBÓS. VA COM VA 2003 (Acrilic i metall s/ llenç, 92x65)

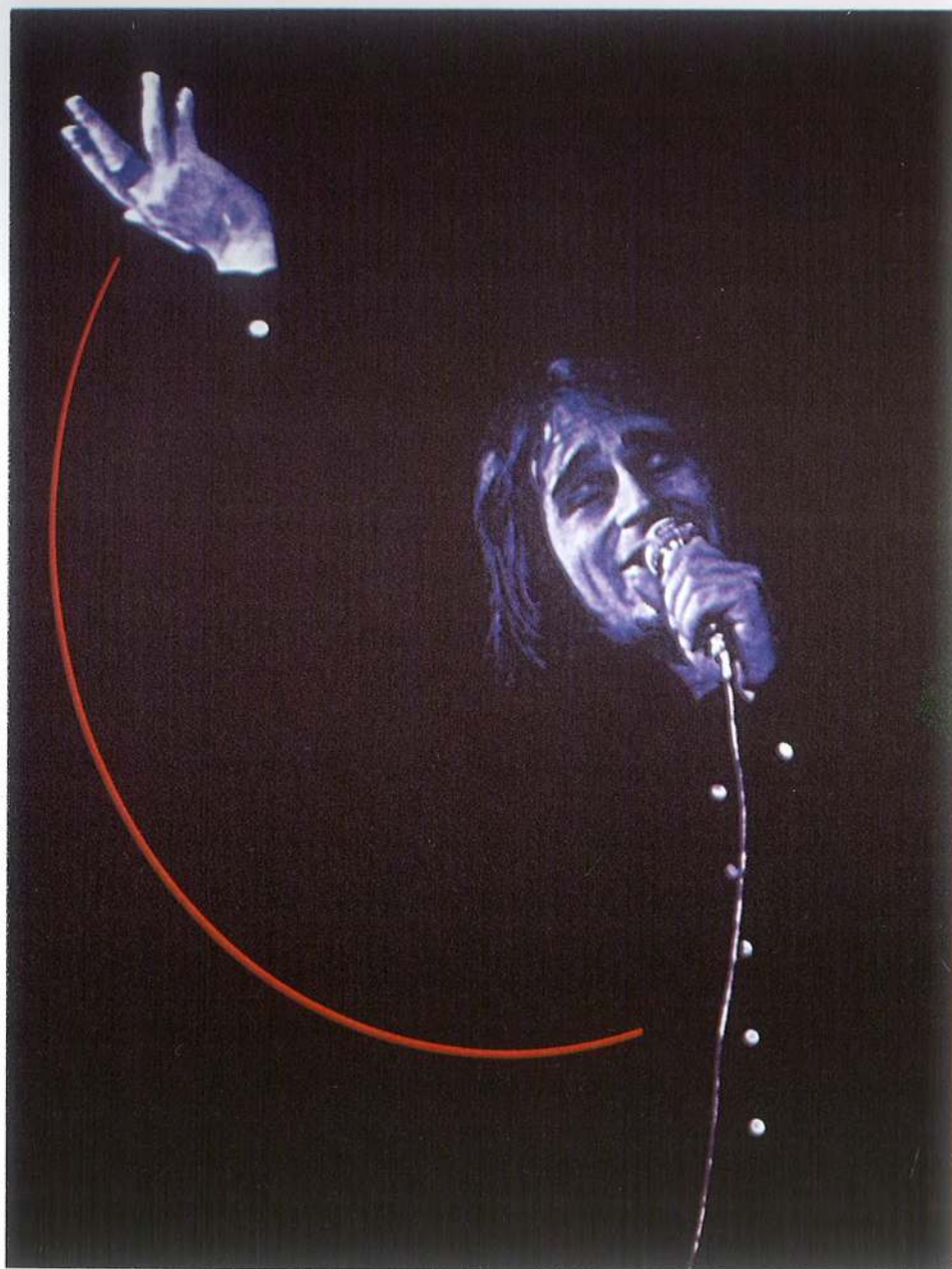
VA COM VA 2003 (Acrilic i metall s/ lleng, 92x65)

EL DILUVI 2004 (Gràfica digital -9, 76x56)

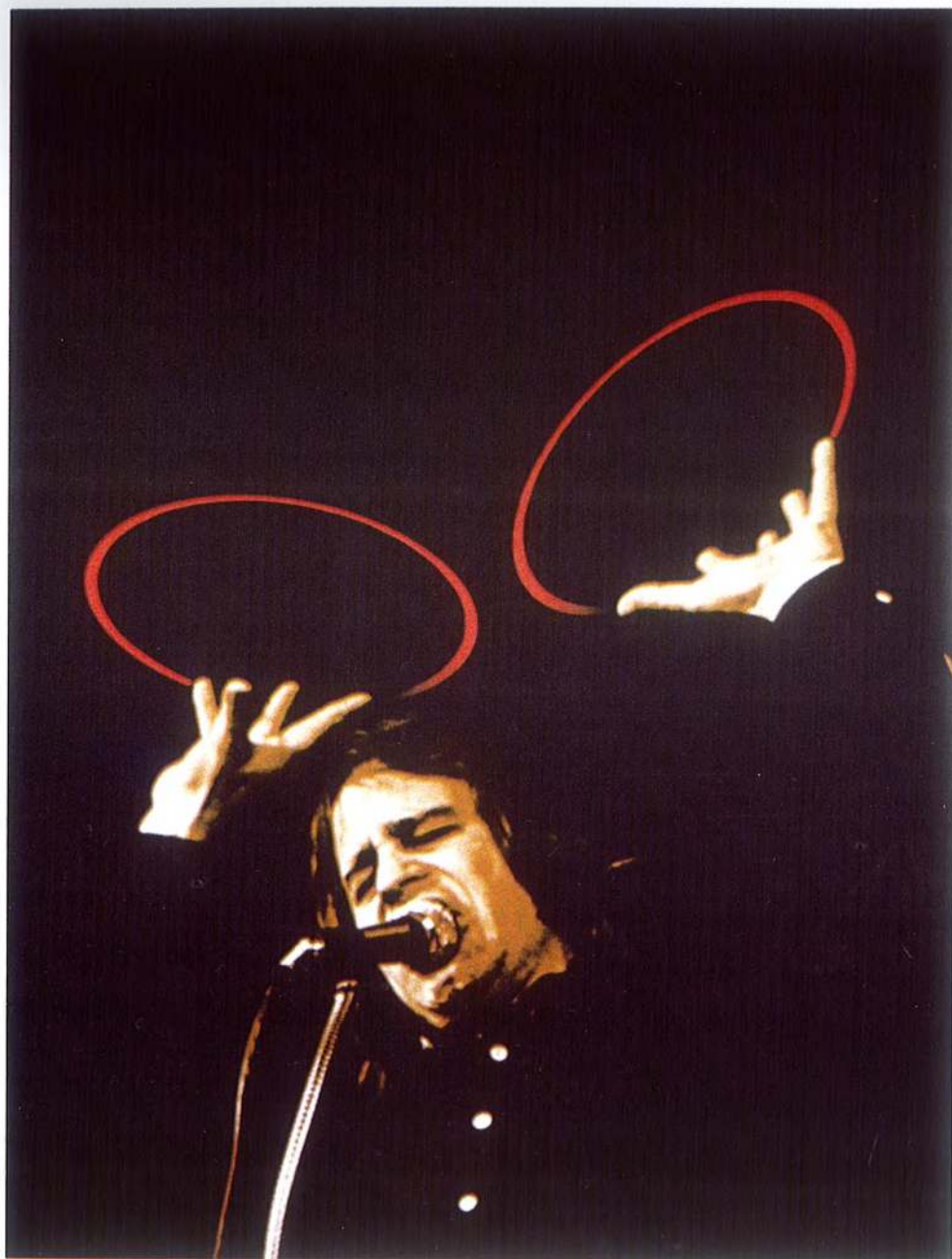
VISC EL QUE VEIG 2004 (Gràfica digital -9, 76x56)

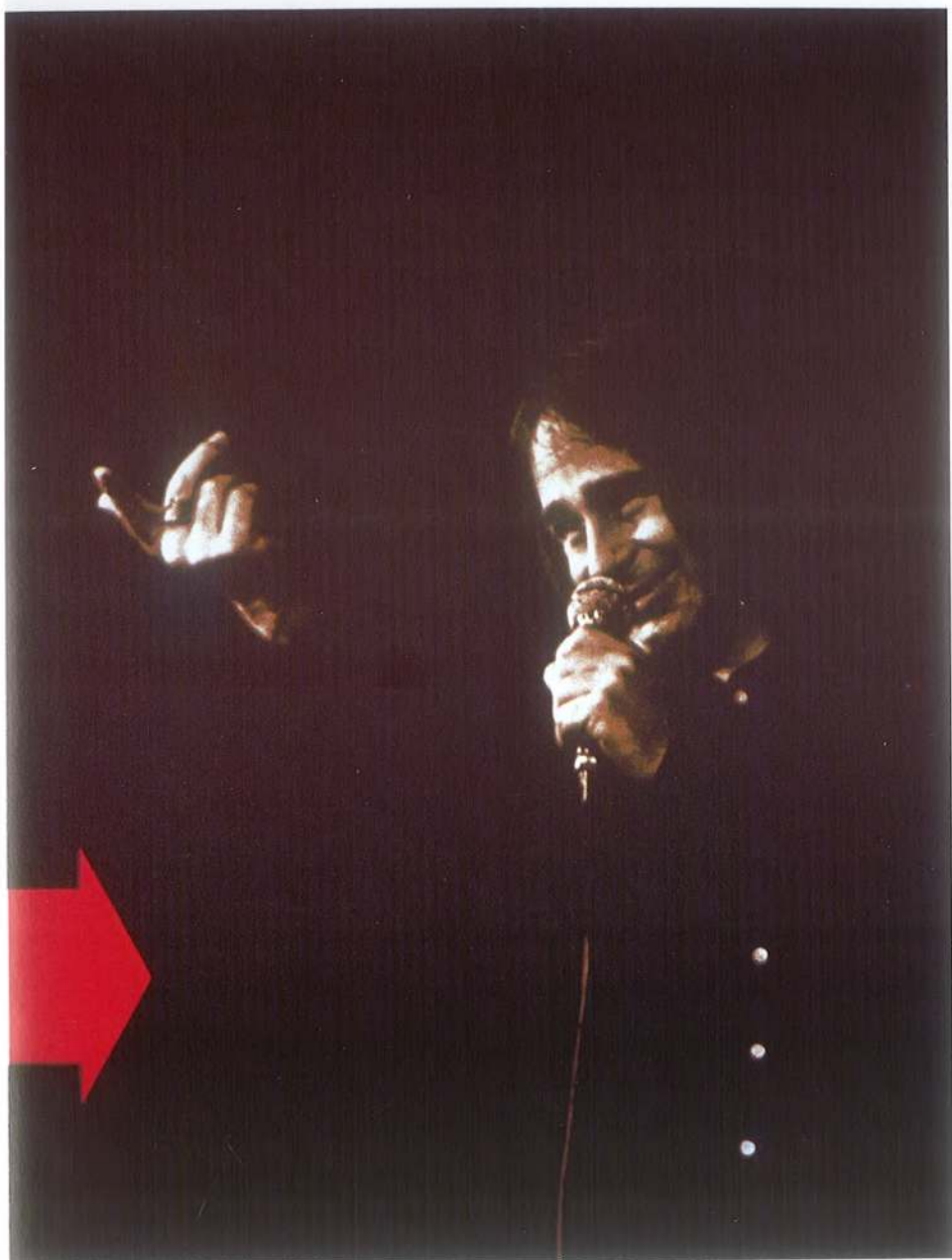
GARROTADA EN SWING 2004 (Gráfica digital -J9, 76x56)

CANÇÓ DE LES BALANCES 2004 (Gràfica digital -9, 76x56)

BOGERIA AMB NÚMEROS 2004 (Gráfica digital -9, 76x56)

XAFARDERIES 2004 (Gràfica digital -9, 76x56)

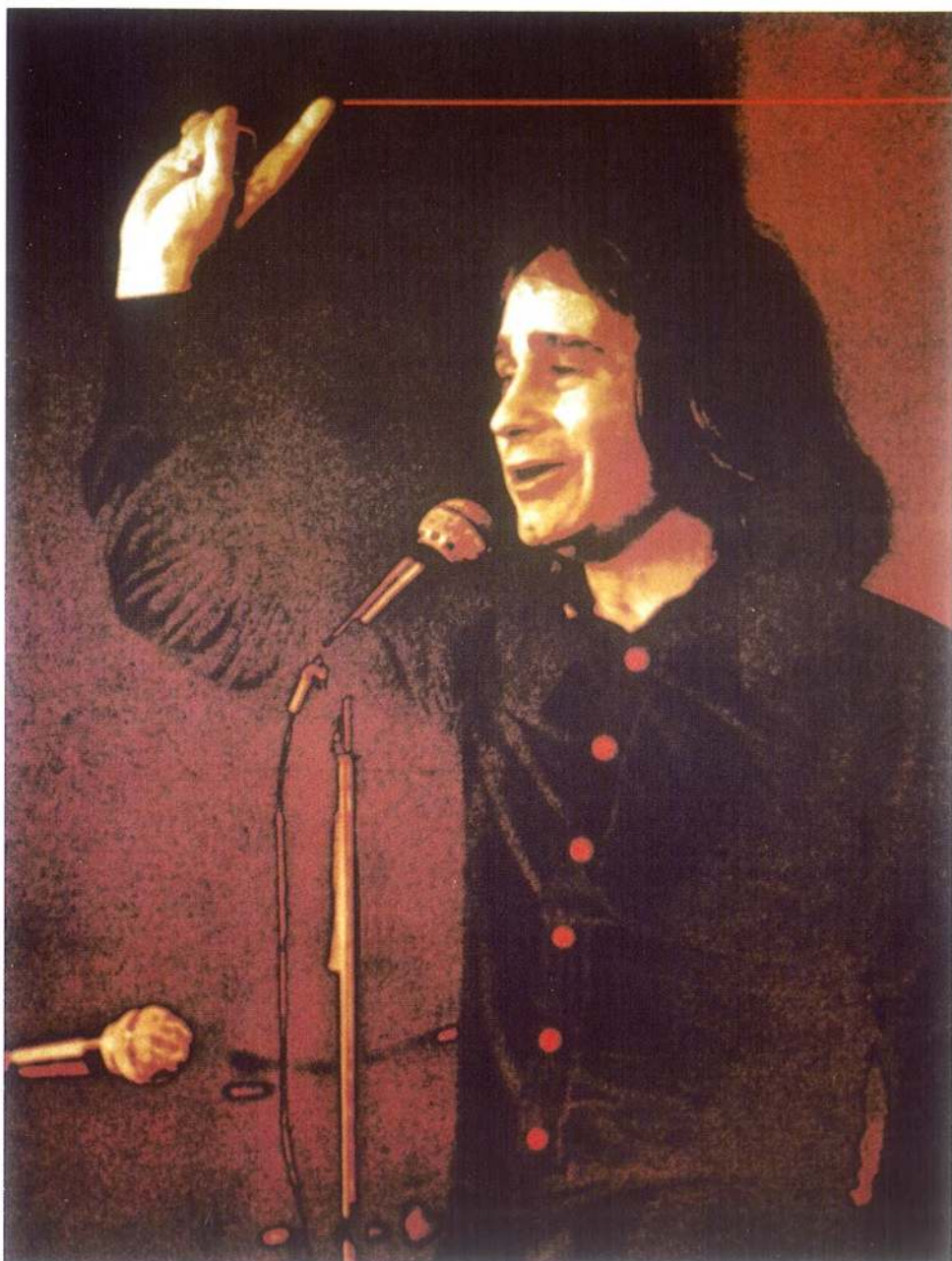
CARTA A CASA 2004 (Gráfica digital -9, 76x56)

PERQUÉ VULL 2004 (Gràfica digital -9, 76x56)

SERÁ UN DIA 2004 (Gráfica digital -9. 76x56)

CANÇONETA JUGANERA 2004 (Gràfica digital -9, 76x56)

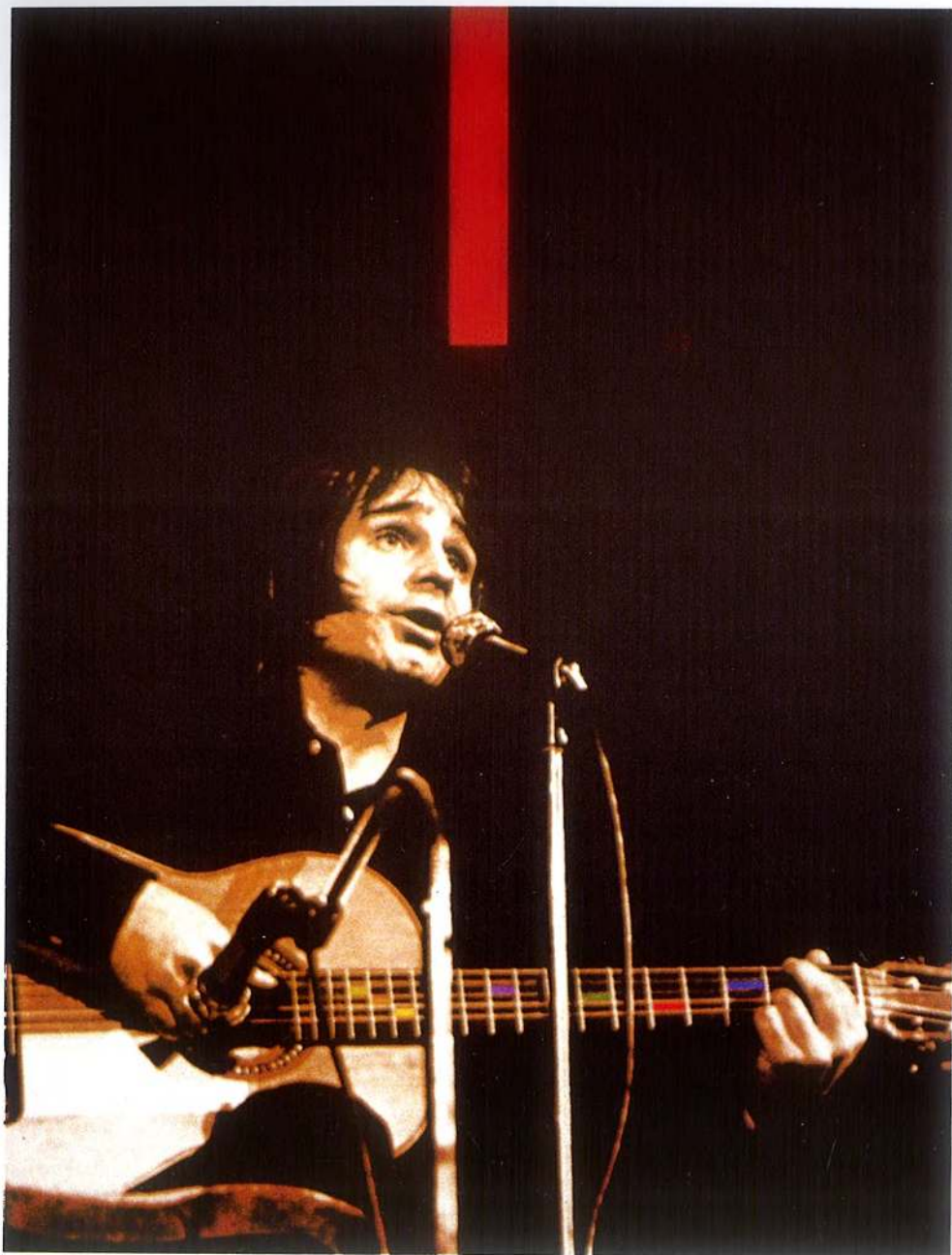
GOLA SECA 2004 (Gràfica digital -9, 56x76)

MÓN DIVERTIT 2004 (Gràfica digital -9, 56x76)

UNA NIT A L'ÒPERA 2004 (Gràfica digital -9, 56x76)

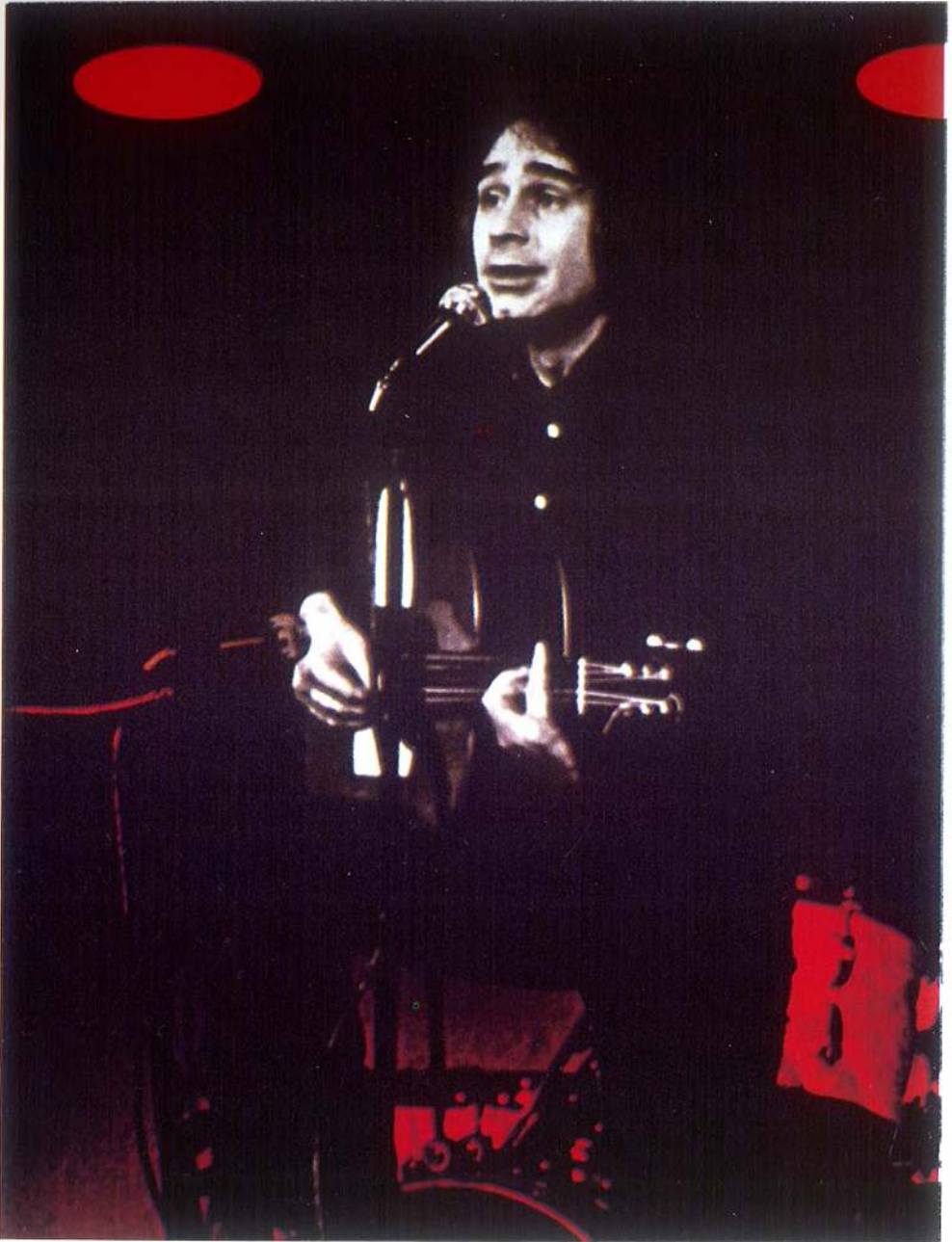
SAGETA DE FOC 2004 (Gràfica digital -9, 56x76)

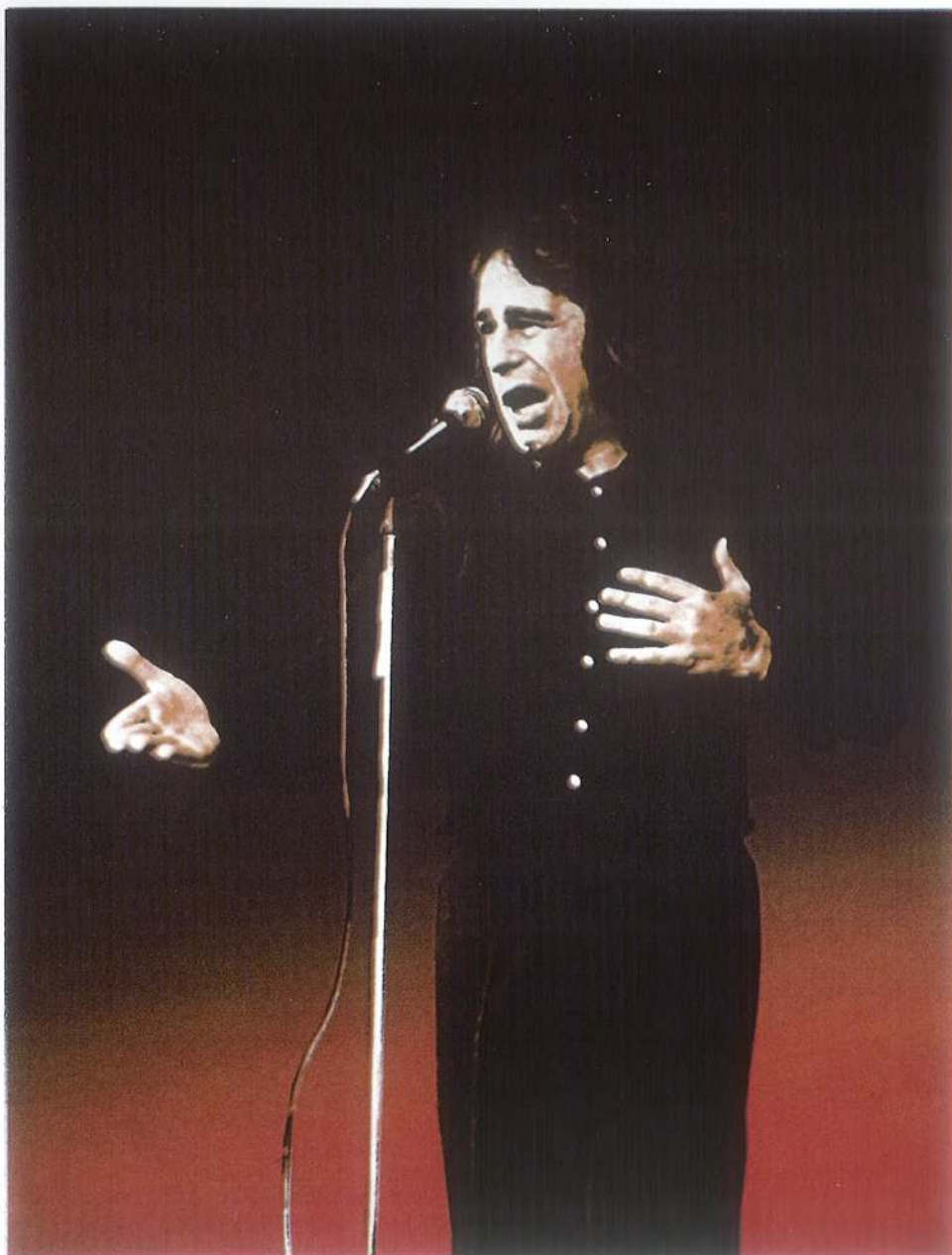
ASSAIG DE CÀNTIC 2004 (Gràfica digital -/9, 76x56)

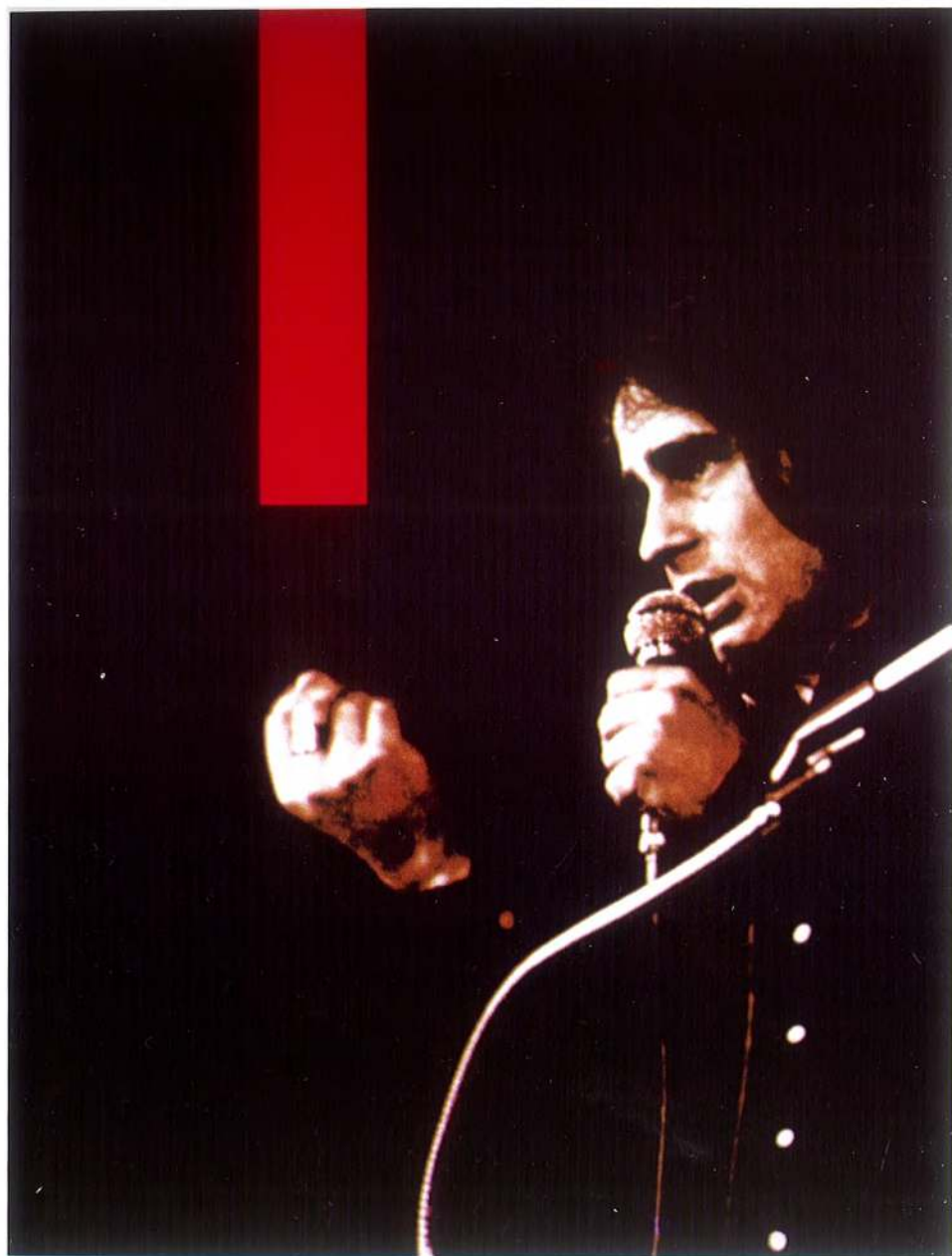
M'ACLAME A TÚ 2004 (Gráfica digital -9, 76x56)

LA SAMARRETA 2004 (Gráfica digital -9, 76x56)

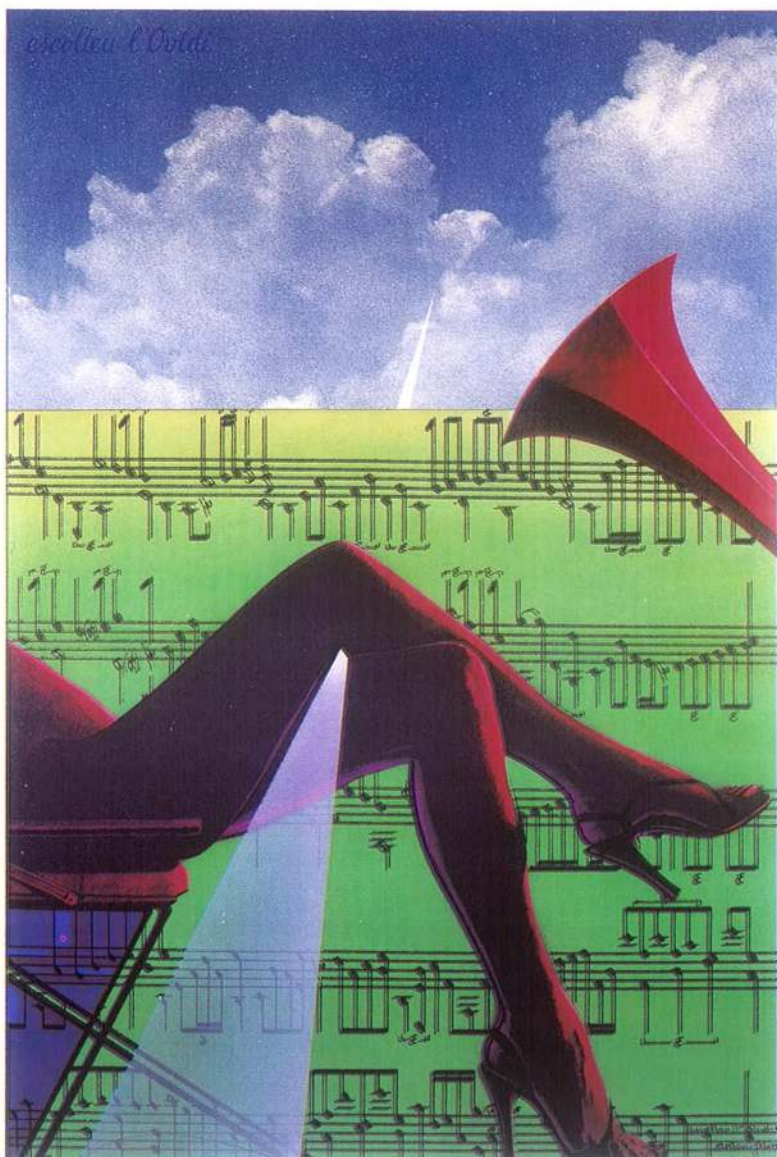
DICCIONARI DE BUTXACA 2004 (Gràfica digital -9, 76x56)

CRÓNICA D'UN TEMPS 2004 (Gràfica digital -9, 76x56)

ALS PARES 2004 (Gráfica digital -9, 76x56)

ESCOLTEU L'OVIDI 1995 (Acrilie-taula 98x68)

PUBLICACIONS DEL CENTRE OVIDI MONTLLOR

- 2002 1. ANTONI MIRÓ. Sota l'asfalt està la platja.
- 2003 2. CHO SANG-HYUN. L'inexpressionisme. (Itinerant 2003-2004)
3. JORDI VILA. El soroll del món.
4. MÓN D'ANTONI MIRÓ. Gràfica digital (Itinerant 2003-2004)
5. DE PAPER. Col·lectiva (Itinerant 2003-2004)
6. SENTO MASIÀ. Renasentisme. (Itinerant 2003-2004)
7. SEMPERE. Serigrafies. (Itinerant 2003-2004)
- 2004 8. JOAN PERIS. Textures de Temps.
9. L'OVIDI CANTANT. Imatges i Texts
10. ROC CANDELA. De dalt a baix.
11. BRUNO RINALDI. Les arrels d'europa.
12. ALCOIANS I NO. Mostra col·lectiva.
13. ART DELS 70. (Itinerant 2004-2005)
- 2005 14. RAMÓN PÉREZ CARRIÓ. Paisatges de la bretanya.

Amb la col·laboració de la
Universitat Politècnica de València

A L'OVIDI
d'Antoni Miró

(ITINERANT 2004-2005)

CASAL JAUME I

2004

ELX

MUTXAMEL

BENIDORM

PEDREGUER

2005

OLIVA

GANDIA

ALCOI

ALACANT

CULLERA

LLÍRIA

CATARROJA

CARCAIXENT

UNIVERSITAT
POLITÈCNICA
DE VALÈNCIA

VICERECTORAT DE CULTURA

